No. 78. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 28 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is per drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Door de aanneming der conversie-wet bij de Kamers is nu het gebruik der door de natie gestorte en nog te storten gelden vastgesteld. (De Eerste Kamer toch is buiten tel, behalve op het budget.) — Die vaststelling kan niet anders dan het berouw dat de natie over de volteekening der leening gevoelt doen toenemen, de tegenzin waarmede men door de storting der gelden aan zijne verbindtenis getrouw blijft, doen stijgen. — Reeds bij de stortings-termijn van April was die tegenzin zigtbaar, zij bleek onderanderen uit het gedrag van velen, van reeds toen bij den eersten termijn de gansche som, tot welker betaling men zich verbonden had, in eens te storten, in plaats van termijnsgewijze tot aan October 1845; — men offerde immers liever een weinig voordeel op, dan zich bij elken termijn 2 jaren lang de wroeging eener grove dwaling te moeten herinneren, — dan telken male 2 jaren lang penningen door de handen te voelen gaan, welke men liever nog ten vure doemde, dan derwaarts bragt, waar men ze nu, gebonden door eene belofte, die niets dan spijt en berouw over derzelver overijling achterliet, meende te moeten brengen. Het betalen der gansche som in eens was poging om van zich te verwijderen al wat aan eene eensgedane misstap herinneren kan, al wat de wroeging daarover doet toenemen. Het betalen der gansche som was voor den inteekenaar op de leening, wat het verwijderen van het corpus delicti voor den berouwhebbenden misdadiger is. — In April evenwel, was de menigte slechts alleenlijk tot het bewustzijn gekomen, dat de volteekening der leening de bevestiging van het systeem van Behoud in zich sloot, en daardoor alle kans tot hervorming onzer staatsinrigting, tot genezing der oorzaak van alle onze rampen voor langen tijd ten eenemale gesloten was; doch er bleef bij de meesten nog eene zekere hoop bestaan, dat van het gestorte geld minstens een gedeelte zoodanig zou worden aangewend, dat daaruit eene verligting van lasten voor de natie geboren werd.

Doch nu, na de aanneming der conversie-wet, is ook die flaauwe verwachting bedrogen. — De gelden in de leening gestort strekken tot niets dan om 1°. gemaakte en nog te maken te korten te dekken, 2°. de schuld met 13 millioen te vermeerderen, 3°. de private kas der regering van de schulden ten laste der Overzeesche Bezittingen te ontlasten, en daarmede de natie te bezwaren, en 4°. aan de effecten-handelaars en beurs-speculanten spoorlooze winsten te bezorgen.

De regering toch vreesde niets meerder dan eene conversie à pari, de eenige, die een goed uitwerksel der volgekomen leening zou kunnen genoemd worden; — zij vreesde die, juist omdat zij een goed uitwerksel geweest zou zijn; goed, d. i. goed voor de natie, daar die wezentlijke schulddelging, wezentlijke vermindering van schuldenlasten bevatten zou. Zoo iets kon de regering niet verlangen. Hare leus is: Behoud van alle misbruiken; voortgang op den weg van Behoud tegen het verlangen der natie in, dat verlangen te bevechten dus; zij stelt zich derhalve als tegenstander, als vijand, tegenover de natie. Eenmaal deze stelling aangenomen zijnde, moeten noodwendig alle handelingen hiermede overeenkomstig zijn; — elk voordeel aan de natie toegebragt wordt een benadeeling voor haar; — elke benadeeling, verongelijking, belasting, verguizing der natie, bevoordeeling van haar; — alzoo handelende heeft zij aan de natie 127 millioenen weten te onttroggelen; zij zag zich dus bemoedigd, versterkt in hare stelling. Zou zij nu van stelling veranderen? — Wie was zoo dwaas het te denken? — Neen, natuurlijk ging zij voort op denzelfden weg; — en zeide: *in die stelling gaaft gy my geld, ik zal derhalve daarin volharden, en van het geld dat gy gaaft, niets ten uwen voordeele doen strekken.* — En wij moeten het bekennen, de regering redeneerde alzoo sprekende, logisch en was consequent. — Zoo wilde zij ook handelen, en de inconsequentie der Kamer, hare oude bondgenoote, vreezende, maakte zij het aan deze onmogelijk, haar tegen te werken. Dit deed zij door een onwettig besluit in de wereld te brengen; waardoor 1°. een conversie a pari onmogelijk gemaakt werd, en waardoor men 2°. reeds begon de gelden der leening niet tot ontlasting der natie, maar tot die der speciale kas der regering te doen strekken. —

Nu mogt de Kamer, die gaarne zoo wat vit en aangaat als het zaken sans conséquence betreft, die om grondwetsherziening schreeuwt als er geen mogelijkheid is ze te krijgen, maar de handen werkeloos laat hangen als die mogelijkheid daar is, — die aangaat en uitvaart tegen hetgeen *chose accompli* is, maar als het op *voorkomen* aankomt, werkeloos blijft zitten, — nu mogt die Kamer, welke de regering zeer goed kent, op dat Besluit vitten en aangaan, — dat kon der regering niet scheelen, zij had haar doel er mede bereikt. Dat doel was niet om een plasdankje van de vertegenwoordiging te behalen, dat raakt haar evenmin als derzelver beuzelend gevit, derzelver water-en-melk-oppositie. Maar dat doel was om als fait accompli de onmogelijkheid eener conversie *a pari*, d. i. *tot verligting der natie,* daargesteld te hebben, vóór dat bij de Kamer over eene conversie sprake was, en zoo aan de Kamer de mogelijkheid te benemen eene à pari voor te staan.

Of de regering noodig had op die wijze de Kamer tot medepligtigheid te dwingen, blijft eene vraag. De regering, welke zeer goed wist, dat de tijd der herkiezingen naderde, en, op den Graaf van Rechteren na, allen veel pligtsverzaking uit te wisschen hadden, deed echter voorzichtig. — Evenwel, zoo wij zien dat de Kamer zich behulpzaam betoonde om aan de effecten-houders meer voordeelen toe te staan dan noodig, en de private kas der regering van schulden te ontlasten, die zij op de natie overbragt, dan gelooven wij dat de regering het Besluit niet noodig had om van de hulp der Kamer ten deze verzekerd te zijn. — Doch hoe dit zij, in allen gevalle handelde de regering wederom slim en behendig, en heeft wederom tot in grootste kleinigheden toe haar systeem tegen den waarachtigen zin der natie in, doorgedreven. — De gestorte en nog te storten gelden zijn door haar bestemd om de misbruiken de hand boven het hoofd te houden, — om de lasten der private kas der regering, waarin zij zonder verantwoording kan rondtasten, te verminderen, en die der natie te vermeerderen, en om in handen der effecten-handelaars en beurs-speculanten, de door het ministerie van Hall geprivilegieerde kaste, goud te doen stroomen.

Zou nu het berouw der volteekenaars op de leening na dit daarvan alzoo vastgestelde gebruik niet gerezen zijn? — Zeker ja! De overtuiging is nu daar, dat niet alleen het storten dier gelden het systeem van Behoud bevestigd heeft, maar dat van de gestorte gelden zelve, gelijk wij steeds voorspelden, geen cent gebruikt is, die niet ten dadelijke nadeele der natie, ter begunstiging harer onderdrukkers, dier bondgenooten en medehelpers, ter bezwaring van de toekomst, ter vermeerdering harer lasten strekken moet.

Welke invloed zal die overtuiging op den betalings-termijn van Julij hebben? — Wij kunnen het niet ontveinzen dat de zelfvoldoening van hem, die uit pligtbesef aan de leening geen deelnam, bij iedere belastings-termijn klimt. Het klimmende berouw van hem, die dwaalde, en blijkens zijn berouw die dwaling inziet, moge folterend zijn, doch het zal heilzaam werken voor de toekomst, en de verwachting des heeren van Hall logenstraffen, die, reeds, hetgeen natuurlijk is, nieuwe finantiele nood voorziende, in zijne verdedigings-redevoering der conversie (zie Staats-Courant van Zaturdag den 21. Junij) den wensch uit: *dat de natie alsdan terugziende op het gedrag in* 1844, *daaraan een voorbeeld zal nemen, en doen, gelyk nu gedaan werd.*

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Berigten uit Rio de Janeiro, gedagteekend 15. Maart geven hoog op van de kolonisatie der provincie Rio de Janeiro in de nabijheid van Campos. De regering der provincie doet al het mogelijke, om de aankomenden afgeperkte landerijen, benevens daarop gebouwde woonhuizen, terstond bij hunne aankomst te kunnen aanwijzen. Reeds vroeger is gewag gemaakt van de eerste Belgische kolonisten, die zich onder *Lodewyk Nelis* in Pedra Liza vestigden. Het zijn kloeke, krachtvolle lieden, en wel 56 ongehuwde personen, 9 mannen benevens hunne vrouwen, 6 ongehuwde meisjes en 16 kinderen. Zij gingen te Duinkerken scheep, en werden na hunne aankomst op den gewapenden schooner *Olinda* naar Campos gebragt, van waar zij in kleinere vaartuigen de rivier op en drie mijlen van de plaats hunner bestemming aan wal gezet werden. Sedert 14. Januarij is nu deze kolonie in haar nieuw vaderland gevestigd, en het bestuur der provincie heeft op zich genomen, om hen tot den eersten oogst te laten verplegen. Ook heeft de Regering eene nieuwe overeenkomst met zekere *Bergasse*, een Franschman gesloten, die door eenige rijke handelshuizen ondersteund wordt en 600 kolonisten wil aanbrengen. Deze *Bergasse* bekomt voor zijne kolonie 2 vierkante mijlen land als blijvend eigendom, en betaalt daarvoor aan de provincie jaarlijks eene kleine som. Tot het kiezen van de geschiktste plaatsten voor kolonisatie is de Ingenieur Overste *Gomez* naar Cantagallo en Macahe vertrokken, ten einde de afmetingen tusschen beide plaatsen te leiden, zoo als ook reeds een andere ingenieur naar Paraty gezonden is.

Tusschen beide stadjes is de grond bij uitstek vruchtbaar. Ten opzigte der bedoelde kolonisatie in het districht van Paratij, herinnere men zich, dat dit district aan de provincie St. Paulo grenst en aan den bergwand der Serra do Max. Het ligt in de onmiddelbare nabijheid der *zee*, aan de prachtige borgt van Manbucaba met derzelver 40 eilanden, en heeft eene oppervlakte van 25 vierkante mijlen. Van het gebergte stroomen 22 rivieren in zee, waarvan sommige tot nabij derzelver bronnen bevaarbaar zijn. Tusschen deze rivieren strekken zich drie groote vlaktes tot aan de bergen uit, die onder den naam van de vlaktens van Marambaija, Bananal en Paraty Merim bekend zijn. Het stadje Piraty zelve ligt aan zee. Deszelfs oorsprong dagteekent van het jaar 1646. De geheele bevolking van het district wordt op 10,481 koppen berekend, die in 1573 woningen verdeeld zijn. Tusschen Paraty en Rio de Janeiro bestaat eene regelmatige communicatie, zoowel te water als te land. Zeven kustvaarders, met eene bemanning van 47 koppen en van 357 ton voeren de producten van den grond naar de hoofdstad en brengen daarentegen Europesche waren terug. Hier leg-

gen nog uitgebreide landstreken ongebruikt. De bevolking bestaat uit 6587 vrije inwoners en 3835 slaven.

ZWITSERLAND.

GENEVE, den 18. Junij. Het stadje Cluse, aan den grooten weg van hier op Chamouny gelegen, en 220 huizen met 2000 inwoners groot, is in den nacht van 13 op 14 dezer op eenige weinige huizen na, geheel afgebrand. De brand was door eenen krankzinnigen aangestoken. Alle moeite was vergeefsch, alle poging tot blussching vruchteloos. Vijf of zes menschen, waaronder de ongelukkige brandstichter, zijn onder het rookende puin gevonden.

ENGELAND.

— Over den *zwaardvisch* heeft men in de maand Februarij van dit jaar wederom de volgende waarneming gemaakt. De brik, *lord Byron*, van Limeklins, bekwam op de reis van West-Indie naar Liverpool plotselijk een lek, zonder dat men begreep, hoe. Het werd voor raadzaam gehouden, naar Jamaica terug te keeren, en toen het schip gelost was, bevond men, dat de schade door eenen zwaardvisch was veroorzaakt geworden. Het zwaard van den visch was door het koper beslag en vervolgens door de looze kiel in schuinsche rigting, over eene lengte van 5 duim, en eindelijk nog in de kiel ingedrongen; zoodat in de looze kiel eene opening was, door welke eene kinderhand kon ingebragt worden. Een stuk van het zwaard, hetwelk de kapitein behouden heeft, is 6 dm. lang, 1½ dm. dik en van hard been; een langer stuk, echter, steekt nog in de kiel. Het geweld, waarmede het zwaard ingedrongen is, moet zeer groot geweest zijn. Hoe menigmalen misschien kan het vergaan van een schip op deze wijze zijn veroorzaakt geworden; in het bovenvermelde geval was het slechts met de grootste moeite gelukt, het schip in de haven te brengen.

— De bewaarder van generaal *Tom Thumb* (*Thomas duimpje*) heeft goede zaken gedaan; maar de mededinging begint. Er zijn 3 merkwaardige Duitsche dwergen, de *Brocksted's*, aangekomen. *Tom* is 12 jaren oud, zegt men, en 25 duim groot. *Christiaan Brocksted* is slechts 3 duim grooter en 1 pond zwaarder, en 13 jaren oud. *Maria Brocksted*, een aardig frisch schepseltje met blozende wangen, die de Polka danst, is 18 jaren, 32 duim hoog, 22 pond zwaar. *Hendrich Brocksted*, de derde broeder, is 22 jaren, 36 duim hoog en 36 pond zwaar.

BELGIE.

GEND, den 22. Junij. Zijn er soms droevige voorbeelden van ontaarde kinderen, die zich door drift zoo ver laten verleiden, dat zij hunne handen slaan aan diegenen, waaraan zij, naast God, hun leven te danken hebben; men hoort daarentegen zoo zeldzaam spreken van gevallen, waarin een ouder zich aan het leven van zijn kind vergrijpt, dat men niet regt aan de onmogelijkheid daarvan zou kunnen gelooven. — Donderdag avond heeft echter buiten de Muidepoort alhier, een ontaarde vader, in zijne toomelooze woede; een vierjarig zoontje zoodanig met vuistslagen mishandeld, dat het ongelukkig kind dood onder zijne handen is gebleven.

Reeds was diezelfde vader tot twee jaren gevangenis verwezen geworden, voor mishandelingen aan hetzelfde kind, waartegen hij een bijzonderen haat scheen te voeden, en bij welke mishandelingen hij het kind den arm had gebroken. Men ijst bij de gedachte aan al de folteringen, welke dit kind heeft moeten doorstaan, voor dat het eindelijk onder de vuistslagen en schoppen van zijnen vader den laatsten snik heeft gegeven.

De moordenaar, *Charles van der Meersch*, spinner van beroep, en bekend onder den bijnaam *den duivel*, is tot nu toe aan den wrekenden arm van het geregt ontsnapt, hij is voortvlugtig.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 23. Junij. De Eerste Kamer der Staten-Generaal heeft zich in hare zitting van gisteren vereenigd met de beide volgende, haar door de Tweede Kamer toegezonden ontwerpen van wet, als: 1°. met dat tot dekking der kosten voor de uitloozing der Vlaamsche wateren; en 2°. met dat tot verhooging der begrooting over 1844 en 1845, ten behoeve der Vriesche wegen.

KOEVORDEN, den 17. Junij. Heden werd binnen deze vesting de verjaardag van *Sophia*, prinses van Wurtemberg, kroon-prinses der Nederlanden, met de gewone plegtigheden gevierd. Onder anderen hield het flankbataillon des 4. regiments, gekommandeerd door den Lt. kolonel *van der Sloot*, eene groote parade, die bijna geheel uit rekruten, eerst twaalf dagen in den wapenhandel geoefend, bestond. Met verwondering zag het publiek deze jeugdige krijgslieden onderscheidene handgrepen met juistheid uitvoeren, terwijl ook bij het defileeren orde en eene goede houding opgemerkt werden.

« Onmogelijk!" roept bij dit berigt misschien menig oud gepensioneerd drilmeester uit, die vroeger zijne élèves zes weken in den nu afgeschaften gewonen pas liet wurmen — « Onmogelijk!" secondeeren welligt sommige oude chefs, die vroeger in geheim commitée ernstig beraadslaagden, of de rekruten den 1. Maart opgekomen, op den 24. Augustus de groote parade mede zouden kunnen maken — en toch — het is eene daadzaak. — De nieuwe opkweekings-methode konde hier overtuigend, wat de soldaat onder eene goede leiding des bataillons-adjudants en door de ijverige instructie van bekwame onderofficieren en korporaals leeren kan.

MENGELINGEN.

DE VREEMDE ONTMOETINGEN VAN EEN KLEERMAKER.

Geschiedkundige anecdote uit de negentiende eeuw.

I.

DE MAAT.

Voor korte jaren eerst verdween te Parijs op den Pont-Neuf eene kleine, op raderen rustende kraam of houten tent van de plaats, die zij daar, ongeveer tegenover de straat Dauphine, op het voetgangerspad sinds jaren had ingenomen. Op dat tentje, toen het er nog stond, prijkte een wit geverfde windwijzer, waarop te lezen stood, aan den eenen kant: « Stilzwijgend, gelijk het graf:" en aan den anderen: « Mr. Jozef Rigois, schrijft brieven en rekwesten. Verzoekt gunst en rekommandatie."

Dit luchtig gebouw, uit losse planken en stukken geteerd zeildoek losjes opgetimmerd, had slechts eene kleine, lage deur, aan de zijde van de Seine, ten einde het geheim der bezoekers nog des te zekerder te bewaren en hun spoedig toegang te verleenen, zonder hen aan de blikken van nieuwsgierige paalbijters en straatslijpers bloot te stellen. Het meubilair van binnen was een voor 't minst zestig winters oude lederen armstoel, een matten stoel, een zwarte houten tafel, een boek schrijfpapier, zes katerntjes post, een pennemes, een looden inktpot, een bos pennen en een almanak van het loopend jaar. Een klein raam met vier mat geslepen schijven liet tot dit celletje het benoodigde licht door.

Tegen het einde van den winter van 1808—1809 trad een nog jong man, wiens gelaat juist niet bijzonder veel geest en schranderheid verried, de tent van Mr. Rigois binnen, en begon met een veertig-sousstuk op de kleine houten tafel neer te leggen. Het gezigt van die muntspecie ontrimpelde het anders van nature betrokken voorhoofd van den openbaren schrijver.

« Neem je beste pen en van je allermooiste papier," sprak de bezoeker, die wel scheen te begrijpen, dat hij met zijne vooruitbetaling een man was van gewigt. « Span ook je hersens goed in en doe je uiterste best; want het is een minister, aan wien mijn brief wezen moet."

« Denkt mijnheer dan, dat dit voor het eerst zou wezen, dat ik aan een minister schrijf?" bromde Rigois, uit zijn aard een grompot en Caarbij geërgerd, dat zulk een scheutige klant hem scheen aan te zien voor iemand, die tot zijn post niet ten volle bekwaam was.

De jonge man had echter wel wat anders te doen, dan naar deze half binnensmonds gemompelde woorden te luisteren. Op den matten stoel gezeten, met het hoofd in beide handen gedrukt, zocht hij zijne gedachten bijeen te zamelen. Dat scheen echter zoo'n gemakkelijk werk niet te zijn, want, ondanks het strenge jaargetijde, kwam het zweet hem het voorhoofd uitbreken. Eindelijk rigtte hij zich op, en de oogen naar den hemel slaande, dien hij door het matte glas van het venstertje te vergeefs eene gewenschte ingeving afsmeekte, liet hij, met een diepen zucht en alle inspanning over zijne lippen, rollen de majestueuze woorden: « Hoogheerlijke heer! Allergenadigste heer minister!"

« Uwe Excellentie! meent gij vast?" mompelde Rigois en trok met geoefende hand eene groote sierlijke krul-U midden op het blad, waarop dan we Excellentie! volgde. Daarop leide hij den vinger aan den neus, en hield de pen een duim breed lager, in verwachting van wat volgen zou.

Ongelukkigerwijze had de onbekende den slag niet, om de gedachten, die hij uitdrukken wilde, klaar en duidelijk voor den dag te brengen; want er verliep wel een kwartier, dat hij niets dan losse klanken en onzamenhangende woorden uitstamelde.

Zulk een gebrek aan gevatheid en natuurlijk verstand moest natuurlijk wel den hoogen dunk verkleinen, dien Rigois aanvankelijk van een klant, die zoo onbekrompen betaalde, had opgevat. Hij rigtte zich dan ook in zijn armstoel op, sloeg de beenen over elkander en verlustigde zich, bij 't gevoel van eigen meerderheid, een oogenblik in de verwarring en beteuterdheid van den armen sukkel tegen hem over. In 't einde zeide hij:

« Laat ons een anderen weg inslaan, mijnheer! want zoo ik schrijven, wat gij mij in de pen gelieft te geven, we kwamen in geen eeuwigheid klaar! Hebt ge dan, eer dat ge hier bij mij kwaamt, niet zoo wat in 't klad gebragt, wat ge wilt, dat ik schrijven zou?"

« Als ik zelfs lezen en schrijven kon, denk je dan, dat ik hier met mijn goeije geld bij jou zou komen?" riep de man, tot wien bovenstaande vraag gerigt was.

Met groote oogen nam Rigois den stommeling van het hoofd tot de voeten op en monsterde hem met al de nieuwsgierigheid, waarmee een natuur-onderzoeker voor de eerste maal een onbekend dier of plantgewas bekijkt, behalve alleen, dat zijn oog even veel minachting als verbazing teekende.

« Dat hadt ge me vroeger moeten zeggen," meesmuilde hij en nam eene deftigheid van wat ben je me aan. « Mijn kostelijke tijd is onherstelbaar verloren. *Fugit irreparabile tempus!* Zeg op, aan wat minister gij schrijven wilt. Wat hebt gij hem te zeggen?"

Van het oogenblik af, dat hij zelf niet meer te dicteeren had, werd de tong van den jongen man ongemeen rap en lenig, en kon hij zijne gedachten in woorden overbrengen.

« Mijn naam is Jean Rifolé, pater Lambois is mijn peet, en hier is een aanbevelingsbrief, dien mij deze aan den minister van policie, den hertog van Otranto, heeft meegegeven."

« En wat verzoekt hij in dien brief voor u?"

« De bescherming van den genadigen heer en zijne klandizie. Voor een half jaar trouwde ik te Tours, mijne geboortestad, en kwam nu naar Parijs, om mij hier als kleermaker neer te zetten. 'k Is wel te begrijpen, dat, als ik 't maar zoo ver brengen kon, dat een minister bij mij zijne kleeren liet maken, dit mij spoedig klanten in overvloed bezorgen zou."

« Ik begrijp uwe zaak. Genoeg!"

Mr. Rigois schoof den bril, dien hij gedurende de verklaring had afgenomen, weder op den neus, en zette zich te regt, om een brief te schrijven, waarin hij Rifolé's verzoek eenvoudig en in weinig woorden voordroeg. Hiermede gereed, liet hij, zonder zich de moeite te geven, om den kleermaker slechts voor te lezen, wat hij in zijn naam geschreven had, dezen zijn kruisje bij de onderteekening zetten, deed den zoo even geschreven met den aanbevelingsbrief in een omslag en gaf het Rifolé met een wenk, dat hij nu opstappen kon.

Rifolé bragt den brief dadelijk naar het ministerie van politie, en keerde toen tot Agathe, zijne vrouw, in een benedenhuis van de straat Montmartre, waar hij zijne werkplaats had opgezet, terug. Eene kleine, ronde, roodwangige vrouw, die hem voor de deur met een zoo dikken zoen opwachtte, als slechts tusschen jonggetrouwden gebruikelijk is, vroeg hem:

« Nu, hoe staat het?"

« Wel, de brief is bezorgd. God geve nu maar, dat de minister hem leest en ons een gunstig antwoord doe toekomen."

« Dan zal hij zeker, mijn beste Jean, daar hij den goeden pater Lambois vast niets afslaat. Wat een geluk, dat we aan je peet gedacht hebben, want in de zes maanden, die we nu hier zijn, hebben we pas genoeg verdiend, om onze huur te voldoen. En hoe gelukkig ook nog, dat we die kamer boven onzen winkel nog zoo voordeelig verhuren konden!"

« Ja, en aan zulk een stillen, bedaarden heer, die 's morgens uitgaat, over dag heel niet thuis komt en van wien ik, behalve de twintig franken, die hij ons maandelijks voor huur en bediening betaalt, nog geen zier gezien heb. Och! als mijnheer de hertog van Otranto mij met zijne klandizie vereerde," zuchtte Rifolé, « zou mijn lief wijfje niet zoo meer op meld hoeven te spelen. Dan zoudt ge gekleed gaan, als een keizerin, geen hand meer hebben uit te steken, en knechts en meiden hebben voor alles voor u te doen."

Het overige van den namiddag en de volgende morgen werden den snijder tot eene eeuwigheid. Telkens, als hij den hoefslag van een paard op straat vernam, vloog hij naar buiten en verwachtte een estafette van den minister te zullen zien aankomen. 't Werd nogtans avond, 't werd nacht, zonder dat eenig antwoord van den hertog van Otranto opdaagde.

De volgende dag bragt evenmin verblijdende tijdingen mede. Zoo verliepen veertien dagen.

Geheel ontmoedigd, dat hij zich in zijne met zoo veel vertrouwen gekoesterde hoop dus geheel zag teleurgesteld, overlegde Jean Rifolé thans in allen ernst, dat het beter was, naar Tours, zijne vaderstad, terug te keeren, dan zich hier, in het dure Parijs, geheel te gronde te rigten. Wel kwam al zijne trotschheid op tegen de gedachte, dat hij met zulke verijdelde plannen en verwachtingen tot zijne landslieden zou terugkeeren, hij, die bij zijn weggaan de borst zoo hoog had opgezet; maar toch, de armoede was, zag hij wel, met zoo rassche schreden in aantogt, dat het tijd voor hem werd, die zoo mogelijk nog te ontvlieden. Den volgenden dag gaf hij dus met een bloedend hart aan zijne vrouw zijn besluit te kennen, om zijne zoo kortelings eerst in Parijs opgezette affaire weder op te geven.

Hij stond inderdaad reeds gereed, om tot zijn huisheer te gaan en dien de huur op te zeggen, toen een dragonder in snellen draf de straat kwam opjagen, voor den winkel stil hield en den verbluften Rifolé een grooten brief ter hand stelde, waarop het zegel van den minister van politie prijkte. Rifolé had op dit oogenblik vijf jaren van zijn leven willen geven, had hij geschreven schrift kunnen lezen. Ongelukkigerwijze deelde ook Agathe de onwetendheid van haren man. Deze was derhalve genoodzaakt, naar de Pont-Neuf te loopen en weder tot meester Rigois zijne toevlugt te nemen, daar hij in geen zijner buren genoeg vertrouwen stelde, om hem in zijne aangelegenheden in te wijden.

Rigois taste onverschillig naar den brief, dien Rifolé hem buiten adem en met sidderende hand toereikte, brak hem open en las, wat volgt:

« Meester Jean Rifolé heeft morgen vroeg te zeven uur bij zijne excellentie den minister van policie te verschijnen, om de maat te nemen van een kleed."

Den goeden baas werd het groen en geel voor de oogen bij het vernemen van de blijde tijding, waarop hij sinds lang niet meer gerekend had. Het was hem bijna, alsof hij zich op eenmaal uit de hel in het paradijs zag verplaatst.

Hij nam den brief, wikkelde hem weer zorgvuldig in den omslag, wierp een geldstuk op Rigois schrijftafel en rende nog vlugger, dan hij gekomen was, naar zijne vrouw terug, die hij, zoodra hij haar van verre in 't oog kreeg, toeriep:

« *Vive l'empereur!* Nu is ons fortuin gemaakt, Agathe!"

Zij strekte de armen naar hem uit en beiden omhelsden elkaâr met eene verrukking, die de buren op de gedachte bragt, dat zij een rijken prijs uit de loterij getrokken hadden. (*Vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Junij. Sedert den 25 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Jean van Eijck, J. Minne, Havannah, koffij en suiker; The Nile, J. Hardin, Mobile, stukgoed; James H. Stoephard, St. Croise Redman, New-Orleans, tabak; Eugene, J. J. Reeners, Hull, Manufacturen; Lisette, J. Baker, Greifswald, garst; Economij, A. Appleijard, New-Castle, stukgoed; Johanna Elias, C. Wilte, Greifswald, garst; de jonge Jan, J. J. Butter, Tohningen, wol; der Tre Brodre, J. Hammer, Bergen, traan; Louise, S. Lams, Batavia, koffij; der 2 Sostre, L. Willarsen, Dantzich, rogge; Claudine Catharina, C. L. Wess, Udevallo, haver; Bensdina, F. Reents, landskroon, garst.

Voor Gend bestemd:

Wilhelmine, H. H. Meussen, Heile, haver.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

27 Junij 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.00	Winter garst	f	4.25
N. dito dito	«	7.90	Zoniergarst	«	4.25
J. Walsch. dito	«	8.50	J. Paardenboonen	«	
Nieuwe dito	«	8.40	W. Witte Boonen	«	
N. Rogge	«	5.75	W. Bruine dito	«	
W. Groene Erwten	«	6.00	N. W. Paardenboonen	«	4.25
Z. dito	«		N. Z. dito	«	4.50
Koolzaad	«		Raapolie	f 41.50 p.	v
W. dito	«		Patentolie	« 44.00	«
St. Joosland dito	«		Lijnolie	« 37.00	«
Haver	«	3.00	Raapkoeken f.	de 1040	st.
Boekweit	«	5.50	Lijnkoeken « 9.00	« 100	«

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.